

Kardinál Müller bráni Benedikta XVI

pch24.pl

1. mája 2019 ✝ Cirkev

„Niektorí ideológovia verejne odhalili svoju slabú morálku a intelekt, ba dokonca smeli vyliat svoju nenávisť a pohrdanie na webovej stránke Nemeckej biskupskej konferencie,” napísal kardinál Gerhard Müller v článku venovanom kríze v Cirkvi a sexuálnej revolúcii, v ktorom obhajuje pápeža Benedikta XVI.

Kardinál Gerhard Müller pripomenul, že Benedikt XVI. a pred ním Ján Pavol II. boli pápeži, ktorí začali boj proti sexuálnemu zneužívaniu v Cirkvi. Kardinál pripomenul dokument *Motu proprio “Sacramentorum sanctitatis tutela”* (2001) a tiež zdôraznil, že Benedikt XVI. “bol a je najdôležitejšou postavou v boji Cirkvi s krízou”. „Má široký pohľad a hlboké pochopenie tohto problému, jeho príčin a histórie,” napísal kardinál.

Bývalý prefekt Kongregácie pre náuku a vieru zdôraznil, že “Benedikt XVI. je schopný hlbšej teologickej reflexie než jeho kritici, ktorým chýba úctivosť a sú ideologicky zaslepení.

Podľa kardinála Müllera predstavitelia episkopátov, ktorí sa vo februári zišli v Ríme, aby riešili krízu, by mali „dať najavo, že odhalili koreň zla sexuálneho zneužívania“. Podľa kardinála sa objavili, okrem šokujúcich opisov obetí zneužívania, ktoré zazneli na februárovej synode, aj mnohé analýzy, ktoré sú „vágne“ a „vyhýbavé“. Vysvetľovanie pedofílie, či hriechu homosexuality v seminároch, ako dôsledku celibátu či hierarchického usporiadania Cirkvi, je podľa kardinála „omieľaným módnym sloganom, prefabrikovanou šablónou vychádzajúcou z ideologicky obmedzenej perspektívy“.

„Všetkým unáhleným, ale márnym pokusom, usilujúcim sa jednotlivé delikty vysvetliť všeobecnými dispozíciami, chýba empirický základ: trestné činy v nijakom prípade nesúvisia so sviatostnou štruktúrou Cirkvi, ale sú s ňou v príkrom rozpore. Tí, ktorí toto tvrdia, iba odhaľujú svoju vlastnú neschopnosť a neochotu poctivo diskutovať o Benediktovom príspevku a o jeho návrhoch týkajúcich sa tejto výbušnej témy,“ čítame v texte kardinála Müllera.

Kardinál Müller spomenul obvinenia, že za hriech pedofílie v Cirkvi nesie zodpovednosť „klerikalizmus“, teda prílišná pripútanosť k tomu, čo hovoria predstavitelia Cirkvi, a nie čo učí Kristus.

Z hriechu „klerikalizmu“ možno ľahko obviňovať iných, ale paradoxne mnohí, ktorí toto obvinenie vznášajú proti druhým, sa toho hriechu sami dopúšťajú: „kto ako biskup požaduje, aby jeho kňazi dávali sväté prijímanie osobám, ktoré nie sú v plnom spoločenstve s vierou Cirkvi, alebo tým, ktorí pred prijatím svätého prijímania nečinili pokánie a nedostali rozhrešenie z ťažkého hriechu, je sám hyper-klerikál. Zneužíva autoritu, ktorú mu dal Kristus a núti ostatných, aby konali proti Kristovým príkazom, dokonca pod hrozbou cirkevných trestov. V takýchto prípadoch apoštolské pravidlo, že „Boha treba viac poslúchať ako ľudí“ platí aj v Cirkvi,” zdôraznil kardinál.

Zdroj: wikimedia.org

Kardinál neskrýval, že kritici Benedikta XVI. a jeho pohľadu na problém hriechu sexuálneho zneužívania v Cirkvi, sú v prvom rade spojení s nemeckým episkopátom. „Niektorí ideológovia ukázali svoju slabú morálku a intelekt, a dokonca smeli vyliat svoju nenávisť a pohrdanie na webovej stránke Nemeckej biskupskej konferencie. Napriek svojmu zámeru títo autori len potvrdzujú správnosť Benediktovej diagnózy, že typ morálnej teológie, ktorá už dávno nie je katolícka, skrachoval“ - napísal kardinál Müller.

Okrem toho kardinál povedal na rovinu, že ak sa ktokoľvek „pokúša zmeniť morálne učenie Cirkvi, založené na prirodzenom práve a Božom zjavení“, pričom argumentuje „sexuálnym zneužívaním mladých obetí“, tak sa „dopúšťa herézy a schizmy“ a „otvorene nabáda k apostáze“.

Kardinál poukazuje na to, že sexuálne delikty v Cirkvi páchali osoby, ktoré odmietli učenie Cirkvi a za tieto hriechy nesú plnú zodpovednosť. K nim patria aj tí, ktorí deformovali svedomie hriešnikov do takej miery, „že už nevedia, že ide o ťažké hriechy“.

Bývalý vatikánsky úradník tiež konštatoval, že v súčasnosti je mnoho ľudí, ktorí, hoci to sami nerobia, tvrdia, že príčinou sexuálneho zneužívania v Cirkvi nie je hriech, ale to, že „Boh na nás údajne kladie priveľkú ťarchu“. Podľa kardinála Müllera tí istí ľudia potom prichádzajú s návrhmi, že je potrebná nová sexuálna morálka, ktorá by bola „v súlade so zisteniami moderných humanitných vied“. „Môže byť cudzoložstvo dobré len preto, že odkresťančená spoločnosť má naň iný názor?“ – pýta sa v texte kardinál.

Bývalý prefekt Kongregácie pre náuku viery nepochybuje, že za kňazov možno vysvätiť iba kandidátov, ktorí „spĺňajú prirodzené požiadavky, sú intelektuálne a morálne schopní, a duchovne pripravení oddať sa službe Pánovi“. Podľa názoru kardinála Müllera, nemôžu to byť osoby náchylné na nemorálne činy, najmä tie, ktoré sú „zacielené proti manželskej láske a plodnosti“.

Prečítajte si celý text kardinála Müllera, ktorý bol zverejnený na portáli The First Things:

Pápež František je spokojný s hlbokou analýzou predloženou Benediktom XVI. o príčinách krízy sexuálneho zneužívania v Cirkvi a je vďačný svojmu predchodcovi za to, že poukázal na závery, ktoré musia vyvodiť zodpovedné osoby. Benedikt XVI. má v týchto veciach bohaté skúsenosti: od svojej kňazskej služby (od roku 1953) [fakticky od roku 1951 – KAI], ako profesor teológie (1957), ako biskup (1976) [fakticky od roku 1977 – KAI], ako prefekt Kongregácie pre náuku a vieru za pontifikát Jána Pavla II. (1981-2005) i ako pápež (2005 – 2013).

V Cirkvi je hlavným dokumentom v boji proti sexuálnemu zneužívaniu Motu proprio „*Sacramentorum sanctitatis tutela*“ (2001). Tento zákon bol prijatý za Jána Pavla II. a Josepha Ratzingera, čo dokazuje že Benedikt bol a je najdôležitejšou osobou v boji Cirkvi proti tejto kríze. Tento problém vníma v širokých súvislostiach, vidí hlboko do neho, pozná jeho príčinu i históriu. Je v lepšej pozícii než všetci slepí, ktorí chcú viesť iných slepých, nie je to o skutočných slepcoch, voči ktorým je Ježiš milosrdný, ale o tých, pred ktorými varuje, pretože hľadajú, a nevidia (porov. Lk 6, 39; Mt 13, 13).

Zdroj: wikimedia.org

Vo veku 92 rokov je Benedikt XVI. schopný hlbšej teologickej reflexie ako jeho kritici, ktorým chýba rešpekt a sú ideologicky zaslepení. Je schopný priblížiť sa ku zdroju ohňa, ktorý zapálil strechu Cirkvi.

Katastrofický požiar v Paríži jedného z najvzácnejších Božích domov kresťanstva, má tiež symbolický význam: vďaka nemu dokážeme znovu oceniť dobrú prácu hasičov a neobviňujeme ich za škody, ktoré spôsobila voda pri hasení plameňov. Rekonštrukcia a obnova celej Cirkvi môže uspieť len v Kristovi – ak sa budeme pridržiavať učenia Cirkvi vo veciach viery a mravov.

Nedávne stretnutie predsedov biskupských konferencií v Ríme (21. – 24. február 2019) malo signalizovať odhalenie koreňov sexuálneho zneužívania. Iba keď sa dostaneme k týmto koreňom, môže Cirkev v Ježišovi znovu získať dôveryhodnosť, ako sviatosť vykúpenia pre svet a znovu ohlasovať vieru, ktorá prináša spasu, a ktorá nás zjednocuje s Bohom. Praktické závery z tohto zhromaždenia však, žiaľ, ešte neboli zverejnené, takže Konferencia biskupov USA nemôže uviesť do praxe svoje opatrenia, ktoré boli dočasne pozastavené.

Správy o svedectvách obetí, ktoré boli zneužívané zasvätenými osobami, otriasli účastníkmi synody. Ale rovnako znepokojujúce boli aj priveľmi všeobecné a vyhýbavé analýzy niektorých oficiálnych rečníkov. Bolo to určite preto, lebo zhromaždenie nedovolilo prehovoriť najkompetentnejším kardinálom – ako je kardinál Seán O'Malley, predseda Pápežskej komisie na ochranu neplnoletých osôb, alebo kardinál Luis Ladaria, prefekt Kongregácie pre náuku viery.

Každý kanonický proces v prípade závažných sexuálnych deliktov, zahŕňa stovky stránok zdrojového materiálu. To vedie k empirickým zisteniam o typických schémach, ktoré potom umožňujú vyvodiť závery o profile páchatelov a o typických okolnostiach. Na druhej strane tvrdenie, že fenomén „klerikalizmu“ či „sexuálneho tlaku spôsobeného celibátom a vybíjaného na deťoch“ súvisí s „hierarchickým systémom Cirkvi“ a so „sviatosťou kňazstva“, je obyčajný módný slogan či prefabrikovaná šablóna vyplývajúca z obmedzeného ideologického horizontu. Takéto vysvetlenia oslabujú zásadu nulovej tolerancie, ktorá je jediná správna politika. Sexuálne zneužívanie adolescentov alebo dokonca dospelých seminaristov, nemožno tolerovať za žiadnych okolností, ani keď sa páchatel vyhovára, že šlo o akt, na ktorý plnoletá osoba dala súhlas. Len prísne dodržiavanie cirkevnej disciplíny a tvrdé tresty môže odradiť potenciálnych páchatelov a dať obeti pocit, že spravodlivosti bolo učinené zadosť.

Z hriechu „klerikalizmu“ možno ľahko obviňovať iných, ale paradoxne mnohí, ktorí toto obvinenie radi vznášajú, sa tohto hriechu sami dopúšťajú: kto ako biskup požaduje, aby jeho kňazi dávali sväté prijímanie osobám, ktoré nie sú v plnom spoločenstve s vierou Cirkvi, alebo tým, ktorí pred prijatím svätého prijímania nečinili pokánia a nedostali rozhrešenie z ťažkého hriechu, je sám hyper-klerikál. Zneužíva autoritu, ktorú mu dal Kristus, a núti ostatných, aby konali proti Kristovým príkazom, dokonca pod hrozbou cirkevných trestov. V takýchto prípadoch apoštolské pravidlo, že „Boha treba viac poslúchať ako ľudí“ platí aj v Cirkvi (Sk 5,29, porov. Spoločné vyhlásenie nemeckých biskupov proti štátnym orgánom Pruska zasahujúcim do záležitostí Cirkvi, DH 3115).

Všetkým unáhleným ale márnym pokusom, usilujúcim sa jednotlivé trestné činy vysvetliť všeobecnými dispozíciami, chýba empirický základ: delikty v nijakom prípade nesúvisia so sviatostnou štruktúrou Cirkvi, ale sú s ňou v príkrom rozpore. Osoby, ktoré toto tvrdia, iba odhaľujú svoju vlastnú neschopnosť a neochotu poctivo diskutovať o Benediktovom príspevku a o jeho návrhoch týkajúcich sa tejto výbušnej témy. Niektorí ideológovia ukázali svoju slabú morálku a intelekt, ba dokonca smeli vyliat svoju nenávisť a pohrdanie na webovej stránke Nemeckej biskupskej konferencie. Napriek svojmu zámeru takíto autori len dokazujú správnosť Benediktovej diagnózy, že typ morálnej teológie, ktorá už dávno nie je katolícka, skrachoval.

Najničomnejším obvinením je tvrdenie, že Benedikt vraj komplikuje pápežovi Františkovi jeho boj proti sexuálnemu zneužívaniu – hoci František nerobí a ani nemôže robiť nič iné, iba pokračovať v opatreniach, ktoré prijal jeho predchodca a chrániť seba a Kongregáciu pre náuku viery pred zhubnými snahami všetkých tých, ktorí tieto delikty chcú bagatelizovať a ututľávať. Nie Benedikt, ktorý hovorí pravdu, vyvoláva schizmu – ale tí, ktorí pravdu ututľávajú a skrývajú za rôzne psycho-sociálne pojmy. Kto sa pokúša nahradiť morálne učenie Cirkvi, založené na prirodzenom práve a Božom zjavení a nahradiť ho sexuálnou morálkou sedemdesiatych rokov minulého storočia, založenou na egoistickom princípe pôžitku a argumentuje pritom sexuálnym zneužívaním mladých obetí, dopúšťa sa herézy a schizmy a otvorene nabáda k apostáze.

Vždy dochádzalo k porušovaniu Božích prikázaní. Ale séria sexuálnych deliktov v rokoch 1960 až 1980, páchaných kňazmi, ktorí mocou svojej vysviacky učia, vedú ako pastieri a posväcujú veriacich v Kristovej osobe (II. Vatikánsky koncil, Presbyterorum ordinis 2), je mimoriadne závažná. Takéto delikty nie sú iba bezprávím, ale predovšetkým hlboko poškodzujú dôveryhodnosť celej Cirkvi a ohrozujú vieru obetí v Boha a ich prirodzenú dôveru v Kristových služobníkov. Značný počet týchto delikventov nemal nijaký pocit viny a nepoznal, alebo rovno odmietal učenie, podľa ktorého sexuálne akty s nepľnoletými, ale aj s dospelými osobami mimo manželstva sú morálne neprípustné. Kto deformoval ich svedomie do takej miery, že už nevedeli, ktoré hriechy sú také vážne, že kvôli nim „ani smilníci ani modloslužobníci ani cudzoložníci ani chlípenci ani súložníci mužov ... nebudú dedičmi Božieho kráľovstva“ (1 Kor. 6,9)?

Škandál dosahuje svoj vrchol, keď predmetom obvinenia nie sú tí, ktorí porušujú Božie prikázania, ale samotné prikázania: príčinou hriechu sa stáva Boh, ktorý vraj na nás kladie priveľké bremeno. Samozrejme, že nikto to takto priamo nehovorí. Obviňovaná je však Cirkev, ktorá zastaraným spôsobom vykladá Božie prikázania. Preto sa hovorí, že treba vymyslieť (alebo eufemisticky povedané „rozvíjať“ čiže „falšovať“) novú sexuálnu morálku, ktorá by bola v súlade so zisteniami moderných humanitných vied, morálku, ktorá by „filantropicky“ nezasahovala do reality ľudského života. Pri predkladaní takýchto návrhov sa ľahko zabúda na to, čo je inak nesporné: a to, že neexistuje „objektívna“ empirická veda bez východiskových predpokladov a že základná antropológia vždy ovplyvňuje spôsob, akým sú výskumné údaje interpretované. Morálka je o rozlišovaní medzi dobrom a zlom. Môže byť cudzoložstvo dobré len preto, že odkresťančená spoločnosť má naň iný názor než o akom sa hovorí v šiestom prikázaní?

Keď Pavol hovorí, že po odmietnutí Stvoriteľa a opovrhnutí Bohom zo strany hriešnikov, „muži zanechali prirodzený styk so ženou a zahoreli žiadostivosťou jeden k druhému: muži s mužmi páchali nehanebnosť (Rim 1:27), určite vie, čo hovorí. Odkiaľ ale exegéti berú, že napriek zrejmému významu týchto slov, tieto údaje znamenajú čosi iné, ba majú dokonca úplne opačný význam? V nemorálnych činoch, najmä tých, ktoré sú zamerané proti manželskej láske a jej plodnosti, svätý Pavol vidí odmietnutie Boha, pretože vôľa

Stvoriteľa nie je považovaná za mieru nášho dobra. Pre život Cirkvi to má ešte jeden dôležitý dopad: K sviatostnej vysviacke možno pripustiť iba kandidátov, ktorí spĺňajú prirodzené požiadavky, sú intelektuálne a morálne schopní a duchovne pripravení oddať sa službe Pánovi.

Ako správne zdôrazňuje Benedikt XVI., od falošných ciest sa môžeme odvrátiť iba vtedy, keď budeme mužskú a ženskú sexualitu chápať ako Boží dar, ktorý neslúži narcistickému potešeniu, pretože jej cieľ je v láske medzi manželmi a v zodpovednosti za rodinu. Iba v širšom kontexte erosu a agapé má sexualita moc budovať ľudskú osobu, Cirkev a štát. Inak pôsobí ničivo. Iba materialistický a ateistický pohľad vidí v dobrovoľnom zrieknutí sa manželstva v kňazskom celibáte a rehoľnom živote príčinu sexuálnych deliktov voči maloletým. Na to neexistuje nijaký dôkaz; štatistiky o sexuálnom zneužívaní hovoria čosi iné.

Ateistický pohľad sa objavuje aj v argumentoch tých, ktorí za delikty pohlavného zneužívania vinia vymyslený „klerikalizmus“ či sviatostnú štruktúru Cirkvi. V teologickej terminológii „klérus“ znamená „podiel na službe“ (Sk 1:17), ktorú prijal Matej, keď bol zvolený do apoštolského úradu, ktorý ako služobník Slova (Lk 1: 2; Sk 6,4) mal plniť v „biskupstve“ (Sk 1,20) ako „pastier“ (1 Pt 5, 2). Biskupi a kňazi nie sú vysvätení ako „úradníci“ (s pevným platom a štátnym dôchodkom), ale ako služobníci Krista v ohlasovaní, ako správcovia tajomstiev v božskej liturgii a v sviatostiach, ako aj v službe Dobrého pastiera, ktorý dáva svoj život za ovce. Pokiaľ ide o spoločnú misiu Cirkvi, v nej existuje hlboká jednota medzi klérom a všetkými pokrstenými. Laickí veriaci by nemali vnímať duchovenstvo ako funkcionárov, ktorým ide v prvom rade o moc, a ktorým závidia ich „duchovné privilégia“, ktoré by chceli aj pre seba.

Takéto myslenie je možné iba v sekularizovanej Cirkvi, ktorá je určite odsúdená na zánik všade tam, kde táto ideológia zavládne. Namiesto toho, aby sme sa obklopovali mediálnymi konzultantmi a hľadali pomoc pre budúcnosť Cirkvi u ekonomických poradcov, my všetci – duchovní, rehoľníci i laickí veriaci, zvlášť osoby žijúce v manželstve – sa musíme zamerať na prameň a centrum našej viery: na Trojjediného Boha, Kristovo vtelenie, vyliatie Ducha Svätého, blízkosť Boha v Najsvätejšej sviatosti oltárnej, na častú svätú spoveď, každodennú modlitbu a ochotu nechať sa v živote viesť Božou milosťou. Zo súčasnej krízy viery a morálky iná cesta k dobrej budúcnosti nevedie.

Zdroj: The First Things/KAI, titulný obrázok, zdroj: youtube.com

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/kardinal-muller-brani-benedikta-xvi/>